

OUDE TIJDEN HERLEVEN

Mevrouw Christina van der Hoek-Noordhoek , geb. 1923 vertelt in okt. 2012:

Mijn ouders zij veel verhuist. Eerst woonden zij in de Haarlemmermeer en daarna in Zeeland, vervolgens naar Zevenhuizen en Moerkapelle en zelf woonde ik jaren met mijn man in Nieuwerkerk. Ik was nog heel klein toen mijn vader boerenarbeider werd bij boer Arie Braad aan de Derde Tochtweg. Mijn ouders hadden zeven kinderen. We hadden een groentetuin en melk kregen we van de boer. Ik ging lopend naar school en dan bleef ik vaak staan kijken naar het aanleggen van een nieuwe weg. Een wegwerker praatte altijd tegen mij. En op een dag zag ik hem niet en vroeg aan de andere mannen waar hij was en hoe hij heette. Ze zeiden tegen mij: 'Hij heet: 'Magere lange lendestok', ik kon het niet eens uitspreken dus moest ik oefenen, de volgende dag weer. En opeens was hij er weer, dus ik zei: 'Dag lange magere lendestok'. Hij werd erg boos en zei: 'moet jij mij nou ook nog uitschelden?' Hij pakte me beet en duwde me tot mijn schouders in de sloot in de vrieskou.

Ik rende met mijn natte kleren naar school en vertelde het aan de meester. Hij zette me achter op de fiets en bracht me thuis. Moeder schrok en dacht dat ik ziek zou worden, maar dat gebeurde niet. Mijn broer heeft enkele keren op zijn motor op de dader staan wachten maar vond hem niet.

WEER VERHUIZEN

Op mijn zevende jaar werd mijn vader boerendaggelder bij Maarten Paul aan het Noordeinde in Zevenhuizen. We verhuisden naar een van hun daggelderhuisjes. Als kind heb ik daar een leuke jeugd gehad, samen met de kinderen van de andere drie boerenarbeiders. Op een boerderij is natuurlijk van alles te beleven. Dieren voeren en spelen in de hooiberg. Ons huisje was erg klein dus verhuisden we toen ik veertien jaar was naar Moerkapelle. Naast de garage van Gijs Zijderhand was een grote boerderij omgebouwd tot vijf woningen waarvan we er een betrokken.

Nadat ik de openbare lagere school had doorlopen ging ik werken in de huishouding van schoolmeester Poissonier.

NAAR NIEUWERKERK

Ik was nog erg jong toen ik verkering kreeg met Adriaan van der Hoek die aan de Klinkhamerweg in Zevenhuizen woonde. Hij was 10 jaar ouder dan ik. In die tijd was hij schilder en werkte later als postbode bij de P.T.T. in Nieuwerkerk aan de IJssel. We zijn getrouwd en betrokken een nieuwe woning aan de Kon. Julianastraat in Nieuwerkerk. We kregen daar zes kinderen, twee jongens en vier meisjes. Mijn man bracht de post altijd rond per fiets met grote zijtassen en een tas op de voorbagagedrager en later op een brommer. Toen de postwijken wat kleiner werden brachten ze de post rond met karretjes.

Postbodes droegen een donkerblauw uniform, een broek met een rode streep, een pet, grijs overhemd en een stropdas. Vroeger ging alles gemoedelijker en iedereen kende elkaar. Onder het post bezorgen vroegen ze vaak of hij trek had een 'bakkie' (koffie). Hij heeft dan ook veel koffie gedronken overal. De dagen voor oude jaar namen de postbodes de zakken met nieuwjaarskaarten met postzegels van 2 cent er op, mee naar huis om te sorteren en te stempelen.

Dan lag thuis heel de tafel vol. We hadden in die tijd veel contact met de gezinnen van andere postbodes. Tot zijn pensioen bleef hij de posterijen. Hij zat ook in allerlei besturen o.a. het schoolbestuur, de PVDA en het volksonderwijs enz. Hij kreeg voor zijn inzet daarvoor een lintje van de gemeente.

We werden ouder en mijn man ging slecht lopen. We zijn toen verhuist naar de flat naast de Reigerhof waar we 6 jaar hebben gewoond. Daarna verhuisden we naar zorgcentrum de Zevenster. Nu ben ik weduwe. Een blijft toch als laatste over.

Onschrijf foto: De postbodes van Nieuwerkerk. vlnr. Gerard van Bohemen, Wim de Bruin, Gerrit d.Butter, echtpaar v.d.Hoek, Jaap Muit, Kees v.d.Knaap en Rinus Hoogerwaard